

„Situationen i Congo“, tvivlede ingen om, at for nogle kunne det virkelige problem snarere kaldes „Situationen i De Forenede Nationer“. Han advarede om, at organisationen var truet, og vedblev: „Af grunde, som blev klarlagt for generalforsamlingen i september, gøres der et aftalt og vedholdende forsøg på at skabe betingelse for en radikal ændring i organisationens administrative struktur og med henblik på dette at nedbryde den tillid, der måtte være blandt medlemmerne til sekretariatets integritet.“

Den indiske repræsentant, forsvarsminister *Krishna Menon*, spurgte, hvorfor FN i sin første resolution traf foranstaltning til at sende 20 000 soldater i våben til Congo, hvis ikke det var meningen at bruge magt. FN viste sig med militær styrke, erklærede han; FN sendte ikke en invasionshær, men magtanvendelse var nødvendig. FN blev faktisk anmodet om at sende soldater dertil af premierministeren og præsidenten.

Ghanas repræsentant, *Alex Quanson-Sackey*, udtalte, at Ghana og andre afrikanske stater støttede FN i Congo, fordi de var bange for, at Congo ellers ville blive kastet ud i en varm krig. Congos vice-premierminister Gizenga, udtalte han, har appelleret om militærhjælp udefra for at knuse Mobuto. Det må antages, at dersom en af de to store magtblokke yder materiel støtte til Gizenga, vil den anden støtte Kasavubu og Tshombe. „Vi anbefaler derfor, at FN påtager sig det fulde ansvar for lov og orden i hele Congo.“

Generalsekretær *Dag Hammarskjöld* udtalte bl. a., at hovedopgaven var at vende tilbage til konstitutionelle tilstande og national forsoning, og på denne baggrund mente han, at FN skulle gøre sin indflydelse gældende til fordel for parlamentets gendannelse i sin rigtige position i det forfatningsmæssige system og en svækkelse af hæren til dens forfatningsmæssige stilling som et den udøvende magt underordnet instrument for lov og orden.

Den belgiske repræsentant *Walter Loridan* erklærede bl. a., at det udelukkende lå inden for den congolesiske regerings kompetence at rekruttere belgiere til tjeneste i Congo. Den omstændighed, at den belgiske regering i nogle tilfælde betalte en del af lønnen til dem, som var rejst til Congo igen, ændrede intet ved deres stilling, og denne aflønning

skete i henhold til juridiske forudsætninger, som eksisterede før uafhængigheden. Selv om generalsekretæren havde haft næsten ubegrænsede midler til rådighed, ville han ikke i tide have kunnet engagere specialister i tusindvis og med det nødvendige lokal-kendskab.

Der var ingen belgiske officerer tilbage i Congo efter den belgiske tilbagetrækning undtagen de teknikere, hvis forbliven FN havde fundet nødvendig. Visse medlemmer af *Force publique* var blevet på deres poster i individuel egenskab, og de var forblevet der efter anmodning af Katanga-myndighederne. De gjorde tjeneste i *Force publique* og gendarmeriet, som var ansvarlig for den indre orden.

Den britiske repræsentant, viceudenrigsminister *David Ormsby-Gore*, udtalte bl. a., at republikken Congo ligesom andre stater var suveræn og uafhængig. Den kunne derfor ikke finde sig i intervention fra FN's side lige så lidt som fra andre landes side. Med hensyn til fremkomne forslag om at løslade bestemte politiske personer fra fængsel i Congo eller om afvæbning af Congos nationale armé burde hver delegeret nok overveje, hvad et sådant præcedens ville komme til at betyde for deres eget land under andre omstændigheder. Men han fandt, at FN tilskyndede de congolesiske myndigheder til at sørge for, at tilbageholdte personer behandledes i overensstemmelse med anerkendte regler, bl. a. således at Røde Kors fik adgang til at overbevise sig om disse personers tilstand og sikkerhed.

En tilbagetrækning af FN's styrke ville betyde en risiko for indblanding af troppestyrker fra udlandet og desuden sammenbrud for FN's civile hjælp i Congo.

Den amerikanske delegerede, ambassadør *James Wadsworth*, sagde bl. a., at forslaget om løsladelse af fanger, i særdeleshed Lumumba, måtte ses i lyset af, at han blev fjernet som premierminister i overensstemmelse med den forfatningsmæssige fremgangsmåde. Hans politiske stilling i Congo kunne og skulle ikke afgøres af FN, men kun af det congolesiske folk.

Der blev derefter foretaget afstemning.

Det af Indien, Jugoslavien m. fl. stillede resolutionsforslag opnåede kun 28 stemmer (Østlande, Jugoslavien, Cuba, Afghanistan, Ceylon, Æthiopien, Ghana, Guinea, Indien,